

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

23. ČERVNA 2024

Z obsahu:

**Buďme církví
následující a hlásající**

Homilie papeže
Františka při mši svaté
ve Vatikánské bazilice
o slavnosti sv. Petra
a Pavla 29. června 2023
- strana 2 -

Svatý Pavel I.
Libor Rösner
- strana 4 -

**Hlad po Bohu
silnější než utrpení**
Jan Gasparis
- strana 5 -

Eucharistie a modlitba
- strana 7 -

Petr v Římě
St. Falasca a G. Riccardi
- strana 8 -

Petr a Pavel
- strana 9 -

Modlitba za jednotu
P. Thomas Philippe
- strana 10 -

**Připravovat se
na Eucharistii s Marií**
Bratr Ephraim
- strana 11 -

Heřman Josef (37)
Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Annibale Carracci (1560-1609): Domine, quo vadis?

Bud'me církví následující a hlásající

Homilie papeže Františka při mši svaté ve Vatikánské bazilice
o slavnosti sv. Petra a Pavla 29. června 2023, spojené se žehnáním
a předáním pallií nově jmenovaným arcibiskupům metropolitům

Petr a Pavel, dva apoštolové zamilovaní do Pána, dva pilíře víry církve. Když se zamýšlíme nad jejich životy, přichází k nám dnešní evangelium s otázkou, kterou Ježíš adresuje svým učedníkům: „Za koho mě pokládáte?“ (Mt 16,15) To je základní, nejdůle-

žitější otázka: Kdo je pro mě Ježíš? Kdo je Ježíš v mém životě? Podívejme se, jak na tuto otázku odpověděli oba apoštolové.

Petrova odpověď by se dala shrnout do jednoho slova: *následování*. Petrův život byl následováním Pána. Když se Ježíš onoho dne v Césareji Filipově ptal učed-

níků, Petr odpověděl krásným vyznáním víry: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ (Mt 16,16) Bezvadná, přesná a pohotová odpověď, dalo by se říci, dokonalá „katechetická“ odpověď. Ale tato odpověď je plodem určité pouti: teprve poté, co Petr prožil fascinující dobrodružství následování Pána, poté, co s ním a za ním tak dlouho kráčel, dospívá k takové duchovní zralosti, která ho z milosti, z čisté milosti, vede k tak průzračnému vyznání víry.

Pokračování na str. 12

Mám rád Ježíšova slova z dnešního evangelia: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Sílu těchto slov umocňuje situace, v níž byla pronesena: Ježíšovým učedníkům šlo na rozbouřeném moři o život. Podobně to máme na své pozemské pouti i my: období klidu střídá období bouří – u někoho je to jev častější, u dalšího může být ojedinělý, jiný zase z bouří nevychází... Když pak někdy naříkáme, jak je ten život těžký, že to či ono nemá žádné řešení... – kde se vytrácí víra v našeho Pána Ježíše Krista? Vzpomeňme na jiná Ježíšova slova: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrno, řekli byste tady tomuto morušovníku: »Vyrvať se z kořene a přesaď se do moře,« a on by vás poslechl.“ (Lk 17,6) Kolik morušovníků jsme již takto přesadili? A teď nemysleme doslova, leč obrazně – za morušovník si dosadíme cokoli, co nám v životě způsobilo či působí značné problémy, s čím se nemůžeme vyrovnat, co považujeme za nesnesitelný kříž...

Snad se někdy i bojíme, že nám Pán Bůh nepomůže, anebo bude po nás za svoji pomoc něco chtít. Jak lidské! Boží logika je – jak víme z dějin spásy – naštěstí jiná: Bůh je s námi, i když se zdá, že spí. Jeho pomoc přijde vždy v pravý čas. Zkouší-li nás někdy až do krajnosti, důvod je jediný: chce posílit naši důvěru v něho a povzbudit nás ve víře, že ON je jediným Pánem veškerenstva, který vítězí nad

Editorial

každou bouří, nad vším zlem. Tak nás kromě jiného učí dnešní evangelium.

Velkými svěťci, kteří nás oslovují na konci tohoto týdne, jsou svatí Petr a Pavel. Zvláště první papež katolické církve, Petr, je nám z lidského pohledu velmi blízký – v jeho nátuře se najde jistě ne jeden z nás. Co je však nejdůležitější – a jak jsme to poznali i v minulém čísle – je pevná víra v božství Pána Ježíše, k níž však oba museli dorůst, byť různými cestami. Jeden chodil s Místrem od počátku, a tedy měl příležitost být svědkem jeho zářků, jeho praktické lásky, či způsobu, jakým vyučoval lid – to vše bylo kvalitní přípravou na budoucí službu vedení Ježíšovy církve. Druhý byl naopak Ježíšovým odpůrcem, avšak natolik ryzího srdce, že Boží nadpřirozený zásah způsobil jeho obrácení, jež rovněž z něj učinilo Mistra apoštola. Cesty Boží jsou různé, nevyzpytatelné, ale vždy jisté. Pokud přijde zklamání, je to jen chyba člověka, který potřebuje plněji rozžehnout svoji víru a vyjít sám ze sebe, z dimenzí pozemšťanství, plně se odevzdat do rukou Božích.

Kromě těchto dvou velkých světců, kteří nás provázejí tímto číslem Světla, je druhým velkým tématem Eucharistie. Zde pohlédneme na děti, tedy zvláště na ty, které letos poprvé přijí-

ly ve svatém přijímání živého Krista. Jak většinou zářily a upřímně se radovaly z jeho přítomnosti ve svém srdci! Když si my dospělí vzpomeneme na své první svaté přijímání a srovnáme to s tím, jak prožíváme Boží přítomnost dnes, jak jsme projevovali úctu a lásku svému Pánu tenkrát a dnes – dopluli jsme do středu moře a vstoupili do hlubin vznešeného tajemství, které se nám v Eucharistii nabízí? A nejde jen o svaté přijímání, nýbrž o celou slavnost mše svaté. Rozjímejme každý sám (nerozebíráme, nenavádím), neboť vztah mezi jednotlivcem a Pánem Bohem je velmi osobní... Snad jen: nezapomeňme přítomna na Pannu Marii, která je vždy přítomna při mši svaté u paty oltáře, která jako první obětovala Božího Syna a která touží po tom, aby nás přivedla do dokonalého společenství s osobami Nejsvětější Trojice. (str. 11)

Prosme také o přímlyvu svatého Petra a Pavla, aby i oni nás přiváděli blíže k Bohu Otci a aby nám pomáhali v každodenním následování Božího Mistra, který své poslání završil výkupnou obětí na kříži, jež je denně zpřítomňována při mši svaté. A vyprošujme všem vysluhovatelům Nejsvětější oběti a ostatních svátostí, aby tato služba Bohu a lidem byla opravdu svatá, neposkvrněná, a tak přinášela hojný užitek pro spásu lidských duší. K tomu ať nás vede pravá láska ke Kristu!

Daniel Dehner

Nastal večer a Ježíš se chystá odejít. Chceš se s ním rozloučit, nebo pociťuješ touhu prodloužit ty chvíle, které můžeš trávit v jeho společnosti? Chceš-li být dále s ním po dobu noční plavby, musíš obětovat svůj noční klid, něco ze svého pohodlí. Rozhodni se rychle. Překonej svůj strach a ostych a požádej učedníky, zda by tě nevzali s sebou. Vezmou tě rádi, když se spokojíš s prostou rybářskou lodí. Je tu však málo místa. Všechno zbytečné zanechej na břehu. Kdo se dokáže spolehnout na dobrého Pána, nic víc nepotřebuje.

Lod' odráží od břehu. Musíš se smířit s tím, že se ti tu nemá kdo věnovat. Rybáři si musí hledět vesel, protože cesta je dlouhá a moře značně neklidné. A tvůj Pán? Má za sebou namáhavý den celodenního apoštolátu. Jistě mu dopřeješ, aby využil tohoto času a odpočinul si na zádi na tvrdé kožené podušce. Je to Pán a Bůh. Jeho tělo usíná, jeho ústa budou mlčet, ale jeho srdce vždy bdí a bude tě dobře vnímat. Začni svou adoraci. Potěší ho to. Břeh se ztrácí z očí, tma houstne a loď se stále více kymácí. Můžeš mu vyprávět o tom, co prožíváš uprostřed moře, jak se tvoje srdce najednou cítí slabé a bezmocné. Jsou to pocity, které bys měl prožívat, i když máš pevnou půdu pod nohama. Jsi na tom ve skutečnosti stále stejně.

Neboj se přiznat se svému Mistru, že sis cestu v jeho společnosti představoval zcela jinak. Vítr stále sílí, takže začíná být citelně chladno a z houpání na rostoucích vlnách se zvedá žaludek. Bok lodí v nepohodlné pozici nepříjemně tlačí a studená voda stříká na oděv i do obličeje. Ježíš stále klidně spí. Nezačínáš litovat, že sis nevybral právě tu nejlepší příležitost, jak být v jeho blízkosti? Zasednout s Pánem za stolem nebo se s ním procházet mezi poli nebo zahradou by bylo příjemnější. Ale také by se ti mohlo stát, že by se ti Ježíš ztrácel v klamném oparu prožívané příjemnosti. Tady můžeš vnímat jeho blízkost beze všech příkras. Zatožils být s ním, a on ti vyhověl. Ani za těchto zvláštních okolností tě nechce o nic ochudit, ale naopak obohatit. Máš se naučit, jak prožívat pocit bezpečí a klidu i uprostřed vzrůstající bouře: myslí jen na něho a posiluj se pohledem na jeho klidný spánek. Uvědom si, že ve sku-

Noční plavba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Proč jste tak ustrašení?
Nemáte snad víru?

tečnosti nikoliv ty jsi s Ježíšem na lodi, ale on je s tebou a u tebe. Máš dnes prožít jeho blízkost tak, abys na ni již nikdy nezapomněl.

Ale bouře se natolik vzrývá, že je na místě obava, zda tato chatrná loď může vydržet to divoké vlnobití. Na díla lidských rukou není spolehnouti. A co horšího, máš se přesvědčit, že už se nemůžeš opřít ani o člověka. Ti muži u vesel jsou sice tvrdí a zkušení chlapi, kteří dobře znají své řemeslo a leccos už na tomto moři prožili, ale dnes i oni začínají propadat panice. Nevzrušují je jen rozbouřené živly a hrozící nebezpečí. Provokuje je skutečnost, že jejich **Pán a Mistr stále ještě spí**. Neměl by je jeho klidný spánek ve skutečnosti naplňovat velkou důvěrou?

Mistře, tobě je jedno, že hyneme?

Co očekává posádka od svého Mistra po jeho probuzení? Má se také chopit vesla, nebo vylévat vodu z lodí? Nebo prostě cítí, že je jediný, kdo jim může pomoci, i když sami nevědí jak? Ti prostí rybáři ještě plně nepochopili, že pokud mají s sebou Ježíše, neexistuje žádná mez, za kterou by je už nemohl zachránit. Budou ještě muset projít nejednou zkouškou, než si toho budou plně vědomi.

Není ti jejich zoufalý výkřik povědomý z vlastní zkušenosti? Neměl jsi někdy panický strach, že už je překročena snesitelná míra, a Bůh stále klidně spí? Ale i když spí, nespí přece někde v dáli. Je tak blízko u tebe, že se zcela spojuje s tvým osudem. Jste přece spolu na jedné lodi. Přestaň zvažovat míru snesitelnosti, nezabývej se podrážděnými představami, co teď ještě přijde. Upevni se v jistotě, že s Ježíšem jsi v bezpečí, ať už bdí, nebo spí. I kdyby vás pohltily hlubiny, co na tom, on je i na dně moře pánem všech vod a větrů, nemusíš se proto strachovat, kudy tě povede. Jen jedno je navýsost důležité a o to se starej: abys zůstal s ním.

On přece ví, kolik uneseš. Možná, že osádka této lodí mohla být svědkem mnohem většího zázraku, než že jedním

Liturgická čtení

1. čtení Job 38,1-11

Hospodin odpověděl Jobovi z bouře a řekl: „Kdo zahrabil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro ně vylámал hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dál, zde se má třítit bujnost tvých vln.“

2. čtení 2 Kor 5,14-17

Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Dokončení na str. 4

slovem *uklidní bouři v tichý vánek a utiší mořské vlny*.⁽¹⁾ Ale probudili ho, neboť se jim zdálo, že už více nesnesou. Avšak ani teď, když nastalo zázračné a bezpečné ticho, neopouští je strach: *Kdo je to, že ho poslouchá i vítr a moře?* Nechceš se pokusit vysvětlit to jim i sobě?

Lod' bezpečně dorazila ke gerasenským břehům. Vycházející slunce brzy vysuší tvé šaty. Jsi opět v bezpečí, tak jak je chápou lidé. Ježíš podstoupil tuto noční plavbu, aby pomohl člověku, kterého již dlouho sužuje *pluk zlých duchů*.⁽²⁾ Nemyslíš, že se tomu ubožákovi na pevnině vede daleko hůře, než se vedlo vám na tonoucí lodi?

Pokračuj v přerušené adoraci a *chval Pána za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí*.⁽³⁾ Vypros si novou sílu a pevnou důvěru, aby ses ze zbytečného strachu nebránil předčasně zázrakům jeho lásky a jeho moci.

Měl bys bohatou zkušenost tohoto jitra, kdyby ses včera večer neodvážil opustit **pro Ježíše a s Ježíšem** na čas pevnou půdu pod nohama?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Žalm 107,29; ⁽²⁾ srov. Mk 5,1-20;

⁽³⁾ srov. Žalm 107,31.

Svatý Pavel I.

Liturgická památka tohoto svatého papeže připadá na den předcházející liturgické památce jeho mnohem slavnějšího jmenovce – sv. apoštola Pavla. A také sv. Petra, jehož nástupcem se na jedno desetiletí stal.

Datum jeho narození není známo. Bylo to patrně na začátku 8. století. Je dějinnou zvláštností, že také on měl co do činění se sv. Štěpánem. Tak se totiž jmenoval jeho rodný bratr, jenž do dějin vešel jako papež Štěpán II. (Někdy je též uváděn jako Štěpán III., což je dáno tím, že jeho předchůdce na Petrově stolci Štěpán umřel tři dny po své volbě, aniž byl na papeže korunován. De facto se tím oficiálně hlavou církve nestal, jakkoli mu není upíráno třídní užívání světské moci, která se k papežství vázala. Proto je Pavlův bratr titulován jednou jako Štěpán II., jindy zase jako Štěpán III.)

Bratři pocházeli z mocného rodu Orsiniů, kteří léta letoucí obývali Řím. Po smrti otce Konstantina byli Pavel se Štěpánem dáni na studium do Lateránu. Poté, co tamní školu dokončil, přijal Pavel jáhenské svěcení z rukou budoucího papeže Zachariáše (741–752) a našel místo na dvoře papeže Řehoře II. (715–731).

Když pak v roce 752 usedl na Petrův stolec jeho bratr Štěpán, absolvoval Pavel jeho jménem řadu diplomatických cest a zároveň měl velký podíl na vytváření církevního státu s centrem v Římě. Když potom Štěpán v roce 757 odešel k Pánu, byl Pavel zvolen jeho nástupcem.

Nešlo to však tak snadno, jak by se z těchto slov mohlo zdát. Ruku pro něj zvedla frakce straníků Frankům, zatímco volitelé inklinující k Byzancím dali hlas Teo-

fylaktovi. Spor byl na světě, nakonec ale proecká menšina ustoupila. Pavel získal podporu krále Franků Pipina III. Krátkého (715–768), jehož zpravil o své volbě. Pomínil přitom jako první z papežů informovat byzantského císaře, jenž až do sud volbu papeže formálně potvrzoval. Dne 29. května 757 byl na papeže korunován. Vyznával zásadu, že ve svém poslání je prostředníkem mezi Bohem a lidmi.

Jedním z hlavních problémů Pavlova pontifikátu byly potyčky s dobyvačnými Langobardy, kteří bez přestání atakovali državy spadající do papežské domény. Několikrát marně žádal o pomoc Pipina a jeho Franky. Musel tedy bezmocně přihlížet, kterak Desiderius v čele svých langobardských hord uchvacuje město za městem patřící do té doby církevnímu státu – Anconu, Bolognu, Imolu, Osimo... Když se poté Pavel snažil domáhat se navrácení dobytých území, odpověděl Desiderius roku 758 dobytím těch langobardských vévodství, která žila s Pavlem I. ve smíru – Spoleta a Beneventa. Při jednání o příměří pak Desiderius požadoval propuštění langobardských rukojmí ze zajetí Franků, což se Pavel marně snažil zprostředkovat. Musel proto při dalším rokování o podmínkách příměří (roku 760) učinit řadu velkých ústupků, např. uznat svrchovanost Desideria nad Spoletem a Beneventem.

Ještě méně úspěšný byl papež Pavel I. při jednání s byzantským císařem Kon-

Svatý Pavel I.

stantinem V. Kopronymem, jehož se snažil odvést od myšlenky obrazoborectví, které se v té době v Byzantské říši stále více šířilo. Synoda v Gentilly obrazoborecké řádění jednoznačně odsoudila a Pavel I. dal jako odpověď této herezi spočívající v ničení obrazů a soch světců, ba i jejich ostatků, příkaz vynést z katakomb relikvie a rozmístit je do římských chrámů. Měl však i jiný důvod, jak přiznával v dopise Pipinovi, spočívající v situaci nastalé po vydrancování řady katakomb Langobardy: „*Od té doby lid zvládněl v úctě, jaká pohřebišť patří, do posvěcených krypt vhněli i dobytek, zařizovali tam ovčírny, takže nebyla pohřebišť ušetřena nijakého zneuctění. Pro tuto bezstarostnou lhostejnost ke svatým místům, jsa hluboce zarmoucen nad jejich zkázou, považoval jsem za vhodné odnésti odtamtud s pomocí Boží těla mučedníků, vyznavačů a snoubenek Kristových. Za zpěvu duchovních písní dal jsem je přenést do města a pochoval jsem je v kostele, který jsem právě ke cti sv. Štěpána a sv. Silvestra dal vystavět na pozemku domu, kde jsem se narodil a byl vychován, který mi otcovským dědictvím připadl.*“

Ve Svatopetrské bazilice navíc nechal vybudovat novou kapli a umístit do ní ostatky sv. Petronily. Výběr této světičky nebyl nahodilý – francký dvůr ji ctěl ja-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium Mk 4,35–41

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal.

Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, velká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

ko domnělou dceru sv. Petra. Pavel si tak Franky viditelně předcházal. Na Petronilin náhrobek položil křestní roušku Pipinovy dcery Gisely, kterou mu král poslal, čímž v dobovém chápání vyjádřil duchovní kmetrovství. U Svatopetrské baziliky postavil též zvonici pokrytou zlatými a stříbrnými ozdobami.

Zároveň všemožně pomáhal mnichům prchajícím z Byzantské říše, kde Konstantin na ně coby uctivače obrazů uspořádal hon, jemuž padlo za oběť velké množství zasvěcených osob. Papež Pavel na místě svého rodného domu založil výše zmíněný klášter sv. Štěpána a Silvestra a exulantům uniklým této monachomachii v něm povolil sloužit liturgii v řečtině. „Řekové nás pro nic nepro následují,“ psal tehdy Pipinovi, „tolíko pro pravou víru a zbožnou tradici otců, kterou by rádi zničili.“

Roku 763 se pak připojil k patriarchům Antiochie, Alexandrie a Jeruzaléma, kteří proti monachomachii otevřeně protestovali. V roce 765 slavil velké diplomatické vítězství, když se mu podařilo přesvědčit Pipina, aby se nenechal zviklat Konstantinovými posly vábícími ho připojit se k obrazoborectví. Další synoda v Gentilly roku 767 pak znovu potvrdila tradiční učení vysvětlující „kult obrazů“ a odsoudila pronásledování mnichů v Byzantské říši.

Co se Pavlovy lidské stránky týče, vynikal pokorou a milosrdenstvím, s několika sloužícími docházel v noci do chatrčí nemocných a chudiny a snažil se jim přilepšovat a všemožně pomáhat. Ujímal se rovněž vdov a sirotek, jak mu přikazovalo evangelium. Navštěvoval vězně v jejich kobkách a také zde dával prostor svému milosrdenství, když měnil trest smrti na trest doživotí, hradil dluhy dlužníků a vykupoval zajatce na svobodu.

Na konci června roku 767 zasáhla Řím velká vedra. Těžce nemocný Pavel se před nimi uchýlil do kostela sv. Pavla za hradbami, doprovázen pouze kardinálem Štěpánem. Zanedlouho zde – 28. června – po desetiletém pontifikátu zemřel.

Byl tam též pochován, nicméně po třech měsících putovaly jeho tělesné pozůstatky do Svatopetrské baziliky. Tradice ho měla za svatého, avšak v seznamech světců jeho jméno dlouhou dobu chybělo, Pavlův kult se začíná rozvíjet až někdy ve 14. století.

Hlad po Bohu silnější než utrpení

Ježíš Kristus, pravý Bůh reálně přítomný v Eucharistii, je pro nás jediným zdrojem života. Pouze tehdy, když se s ním sjednocujeme skrze víru, utišujeme náš skutečný hlad – hlad po Bohu – a již zde na zemi zakoušíme „předchuť nebe“.

Eucharistie – centrum křesťanova života

Je záhodno připomenout, jak velikým darem je pro církve a celý svět mše svatá. Je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. Je v ní obsaženo veškeré duchovní dobro církve – sám Ježíš Kristus (srov. *Katechismus katolické církve*, čl. 1324). „*Díky svátostem pokání a Eucharistie máme možnost osobně se setkat s Kristem a mít účast na jeho konečném vítězství nad smrtí, satanem a hříchem. V Eucharistii, přijaté s vírou a čistým srdcem, dostáváme, jak píše sv. Jan Pavel II., »lék nesmrtelnosti, protijed proti smrti« (Ecclesia de Eucharistia, 18). Proto není Eucharistie pouze jedním z mnoha darů, ale je tím největším darem, jaký jsme obdrželi od Krista Ježíše. V Eucharistii »Kristus dává sám sebe, svou osobu ve svém lidství a též své dílo spásy« (EE 11). Navázáním osobního kontaktu s Bohem v modlitbě, přijímáním ho s nejčistším srdcem v Eucharistii, adorationím ho v Nejsvětější svátosti mu umožňujeme, aby nás svou láskou osvobodil od egoismu, učil nás milovat a skrze nás působil ve světě zabřednutém v područí zla*

Svatá Terezie z Lisieux, učitelka církve

a hříchu.“ (M. Piotrowski, *Eucharystia – dar największy*, in: *Miłujcie się!*, 4/2018)

Svatá Terezie z Lisieux zdůrazňovala: „*Kdyby lidé pochopili význam Eucharistie, pořádková služba by musela řídit zástup u vchodu do kostela*“ – tak velké množství lidu by se tlačilo u kostelních dveří v touze načerpat z pramene pravého štěstí. Když nám materialismus a ateismus zahalují pravdu o Bohu, tehdy nám mají být ukazateli na cestách víry lidé, kteří byli církvi vyzdviženi ke cti oltáře, tj. svatí a blahoslavení.

Další záležitostí nadpřirozené povahy ukazující nám na reálnou přítomnost živého a skutečného Ježíše ve Svátosti oltářní je fenomén označovaný termínem *inedia*, týkající se některých mystiků, kteří dlouhá léta žili *výhradně z konsekrované Hostie*. K nepřilíš početné skupině mystiků, jimž byl tento dar udělen, patří mj. služebnice Boží Marta Robinová, Terezie Neumannová či bl. Alexandrina da Costa. Tyto mystičky desítky let nepřijímaly kromě svatého přijímání žádné jídlo ani nápoje. Pán Bůh chtěl, aby takto „hmatatelně“ svědčily o pravdivosti Ježíšových slov: „*Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.*“ (Jan 6,48–51)

Reálnou přítomnost Pána Ježíše ve Svátosti oltářní potvrzují rovněž četné eucharistické zázraky, které se napříč staletími udály na nejrůznějších místech světa. Některé z nich, kupř. zázraky v Lancianu, Buenos Aires, Sokolce, Lehnici, byly podrobeny důkladnému prozkoumání, a to za použití nejmodernějších vědeckých metod. Výsledky výzkumu byly překvapivé: zachované fragmenty konsekrovaných Hostií představují tkáň lidského srdečního svalu, a sice živého, byť ve stavu agónie. Zcela výjimečný byl v tomto směru eucharistický zázrak v Lancianu, jenž se udál v 8. století. Kromě celého lidského

srdce se do našich časů dochovalo nevy-
světelným způsobem pět ztuhlých hru-
dek krve. Při výzkumu vyšlo najevo, že je
to skutečně lidská krev krevní skupiny AB
(vzácná krevní skupina, nejčastěji se obje-
vuje mezi Židy, často se vyskytovala v Pa-
lestině v době Ježíšově). Co je důležité:
identickou krevní skupinu odhalili vědci
na relikviích umučení Páně – na Turín-
ském plátně a také na Roušce z Ovieda,
tj. na plátně, jímž byla podle tradice ovi-
nuta Kristova hlava.

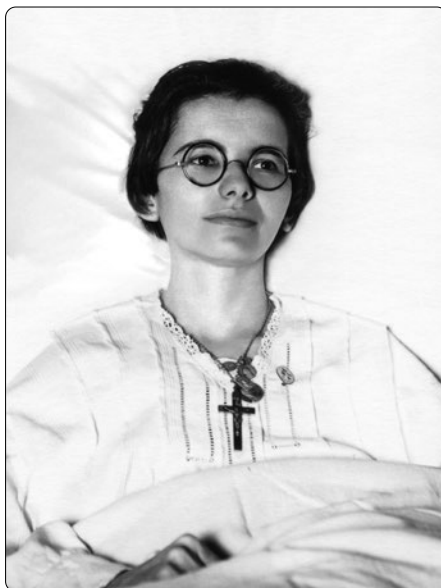
Hlad po Eucharistii

Dlužno podotknout, že většina prv-
ních křesťanů nevnímala účast na mši
svatě jako povinnost, ale spíše jako po-
ctu a radost. Neupustili od ní ani za ce-
nu ztráty života. To se dělo za panování
císaře Diokleciána. Když byla bohoslu-
žebná shromažďování zakazována pod
hrozbou nejtěžších sankcí včetně trestu
smrti, plno křesťanů se účasti na nedělní
bohoslužbě nevzdalo.

Ani v současné době nechybí příkla-
dy heroického postoje věřících, zvláště
pak kněží, kteří s nasazením života slaví
mši svatou (především je tomu tak v řa-
dě afrických a asijských zemí). Více než
výmluvné byly v tomto směru postoje
katolických kněží, kteří během II. světo-
vé války v různých koncentračních tábo-
rech sloužili potají mše svaté, přestože
jim za to hrozil trest smrti.

Zmíním zde několik pozoruhodných
svědectví lidí, kteří díky hluboké víře,
z touhy po Bohu a z lásky k eucharistic-
kému Ježíši byli s to překonat z lidského
hlediska nepřekonatelné překážky a ome-
zení a vyvinout nadlidské úsilí, aby se moh-
li zúčastnit mše svaté.

Před 15 lety upozornily členky Kongre-
gace chudých sester od opuštěných star-
ších lidí v mosambickém Chissanu na jis-
tou pětadvacetiletou Afričanku jménem
Olivie, která neděli co neděli absolvova-
la čtyřkilometrovou vzdálenost jen pro-
to, aby mohla být na mši svaté. Nejed-
nalo by se o nic zvláštního, kdyby zde
ovšem nebyl ve hře jeden podstatný fakt
– ta mladá žena neměla nohy. Celou tu
dlouhou trasu Olivie zvládala tak, že se
plazila po sluncem rozpáleném písku,
který ji nesnesitelně páčil do rukou. Tou-
ha po účasti na mši svaté byla přesto sil-
nější než obtíže, strádání, bolest a utrpe-

Marta Robinová

ni. Když sestry z Chissana uviděly plazící
se mladou ženu poprvé, byly pohnuty, že
člověk může být schopen tak velké obě-
ti. Jejich úžas se zvýšil poté, co se Olivie
zeptaly na důvody jejího snažení. Ukáza-
lo se, že pro ni nebylo motivací přijímat
svátostného Krista, jelikož ho přijímat ne-
mohla. Nebyla totiž pokřtěná! Žena jim
sdělila, že moc touží po účasti na mši sv-
até, poněvadž ví, že při ní je přítomen Pán
Bůh, který ji zahrnuje radostí a způsobuje,
že se cítí šťastná. Sestry z Chissana jí
pomohly připravit se na přijetí svátosti
křtu. Zasaženy Olivieiným postojem říka-
jí, že „vydala pozoruhodné svědectví vytrva-
losti a heroické víry“. Olivie se stala kato-
ličkou a jeden z dobrodinců kongregace
jí zakoupil invalidní vozík (srov. *Czołga-
ła się, by uczestniczyć w Mszy św.*, in: *Gość
Niedzielny*, 36/2008).

Eucharistický zázrak ze Sokółky

Silný Oliviein příběh dává vzpomenout
na neméně vzrušující příhodu ze života
sv. Rafky z Libanonu. Jednou ráno, byla
zrovna slavnost Božího Těla, vyjádřila ta-
to řeholnice silnou touhu po účasti na mši
svaté, jíž se velmi často nemohla z důvodu
nemoci účastnit – byla slepá a ochrnutá.
Představená souhlasila, ovšem s jednou
podmínkou – sestra Rafka se musela po-
sadit, aby ji sestry mohly přenést do kos-
tela. Ostatní řeholnice se jí tedy snažily
uvést do sedu, avšak jejich úsilí přicháze-
lo vniveč. Když kněz zahájil mši svatou,
všichni náhle spatřili s velkou námahou
se plazící Rafku, která se snaží přelézt
práh kostela. Při pohledu na ni se sestry
rozplakaly. Rafka ovšem byla šťastná, že
může v této výjimečné slavnosti přijmout
eucharistického Krista. Jindy zase přišla
sestra mající na starost zásobování klášte-
ra za představenou s tím, že „sestra Rafka
dnes nesnědla snídaní ani oběd a poledne
už je dávno pryč“. Představená k ní přišla
a tázala se jí na důvody tohoto postění
se. „Jsi nemocná, že odmítáš jíst?“ Rafka
odpověděla: „Ne, cítím se dobře. [...] Dnes,
když mi kněz vložil do úst Hostii, zaslech-
la jsem něco jako hlas hovořící v mé duši:
»Okus a poznej, jak dobrý je Pán.« Tehdy
jsem ji přijala a vtom jsem pocítila slad-
kou chuť a libou vůni, které byly nepopsa-
telné, a s ničím nesrovnatelnou radost. Po-
cítila jsem též neobyčejnou moc, která mě
přiměla vstát z lůžka. Chtěla bych mít kří-
dla, na nichž bych vzlétla. Z obavy o to,
že pozbudu tu sladkou chuť a podivuhod-
nou vůni, jsem se zdržela jídla.“ (B. Gry-
sa, *W zjednoczeniu z Twoimi cierpieniami,
Jezu*, in: *Miłujcie się!*, 2/2021)

Podobné okolnosti doprovázely jedno
záračné uzdravení, jež se v roce 1929
událo na Jasné Hoře v Čenstochové. Mi-
chał Bartosiak byl polský dělník pracující
v jedné francouzské vesnici. Jednoho
červencového dne roku 1920 se při žních
stal obětí nehody, v jejímž důsledku ne-
mohl hýbat dolními končetinami. Něko-
likaleté pobyty ve francouzských nemoc-
nicích nepřinesly žádné zlepšení jeho
stavu. Bartosiakovým případem se zabý-
valy největší lékařské kapacity, které vy-
zkoušely všechny nejnovější léčebné po-
stupy (osvětlování křemíkovou lampou,
masáže atp.). Bartosiakovy nohy zůstáva-
ly nadále nehybné. V roce 1927 byl uznán
nevléčitelně nemocným a převezen zpát-

Eucharistie a modlitba

ky do Polska. Lékaři v Gdaňsku potvrdili diagnózu svých francouzských kolegů o jeho nevléčitelnosti. Pacient byl proto přemístěn do útulku v Gostynině, kde se o něj starala sestra Irena Nesterowiczová, která uvedla: „*Není pochyb, že Bartosiak byl devět let invalidou. [...] Dokládají to lékařské zprávy zasláné z Francie. [...] Od roku 1927 byl v mé péči, je vyloučeno, aby tak dlouho své postižení předstíral. Plazil se neustále na desce, nohy měl ztuhlé a zcela mrtvé, kapku krve aby v nich člověk pohledal, neměl v nich žádný cit – dalo se do nich píchat jehlou, neboť vůbec nic necítil.*“ Bartosiak byl mužem v nejlepších letech, krátce po padesátce, který se rád chlubil svým nemorálním životem před nehodou. V útulku měl pověst velmi nepřijemného člověka. Nedokázal se se svým postižením vyrovnat, byl zahořklý a vůči lidem nepřátelský. Sám sebe považoval za přesvědčeného socialistu, rouhal se, svatost se pro něj stala terčem posměchu a několikrát vyváděl takovým způsobem, že na něj bylo nutné přivolat policii. Pohyboval se vsedě na speciálně vyrobených obyčejných deskách. Zničehonic, pravděpodobně díky modlitbám sester, u něj došlo k nečekané změně. V dubnu 1929 se Bartosiak obrátil, jak se zdálo. Začal vést bohabojný život a snažil se napravit své dosavadní pohoršující chování. V červnu se vyjádřil v tom smyslu, že by rád navštívil Jasnou Horu. Dva měsíce se v jednom kuse modlil, dvakrát týdně se postil o suchém chlebu a všem opakoval, že věří ve své uzdravení. Jednoho dne byla zorganizována pouť na Jasnou Horu. Když se o tom Bartosiak dozvěděl, zatoužil jet do Čenstochové za každou cenu. Nebyla však vůle ho tam vzít. On ale byl odhodlaný. Sedl si na koleje před lokomotivu a prohlásil, že se odtud nehne, dokud ho poutníci nevezmou s sebou. Dne 14. srpna, den před slavností Nanebevzetí Panny Marie, se Bartosiak ocitl v Čenstochové. Ve 3.30 hodin ráno se vydal směrem na Jasnou Horu. Postupoval pomalu, od rážeje se na obyčejných deskách. Zdolání cesty na Jasnou Horu mu zabralo čtyři hodiny, konečně ale dorazil do kaple se záračným obrazem. Zrovna byla sloužena mše svatá. A náhle, při pozdvihování, propukl v kapli rozruch. Tělem pokoreného paralytika projel záchvěv, jakási neviditelná síla nemocného postavila, des-

V Eucharistii přistupuje kněz osobně k nevyčerpatelnému tajemství Krista a jeho modlitby k Otci. Do tohoto tajemství vykoupení a milosti se může každý kněz ponořit každý den při slavení mše svaté, která si uchovává svůj význam a hodnotu i tehdy, jestliže je z oprávněných důvodů obětována bez účasti lidu, ale vždy za lid a za celý svět. Právě díky tomuto nerozlučnému poutu s Kristovým kněžstvím je kněz učitelem modlitby a věřící se mohou na něho obracet oprávněně se stejnou prosbou jako kdysi učedníci na Ježíše: *Nauč nás modlit se.*

Eucharistická liturgie je pro společenství jedinečnou školou křesťanské modlitby. Ze mše svaté vycházejí takřka jako svatozář různé cesty zdravé duchovní pe-

dagogiky. Mezi nimi stojí v popředí adorace před Nejsvětější svátostí, která je přirozeným prodloužením mše svaté. Věřící mohou díky ní prožívat jedinečnou zkušenost *setrvávání* v Kristově lásce (srov. Jan 15,9), a tak pronikat stále hlouběji do synovského vztahu Krista k Otci. Právě v této souvislosti vybízím každého kněze, aby s důvěrou a odvahou plnil svůj úkol, který spočívá v tom, že vede společenství k autentické křesťanské modlitbě. Nemá právo rezignovat na tento úkol, i když mu to těžkosti vyvolané sekularizovanou mentalitou mohou někdy značně ztěžovat.

*Z Listu Svatého otce Jana Pavla II.
k Zelenému čtvrtku 1999*

ky z něj spadly na zem a jemu se vrátil do nohou cit. Ochrnutý člověk byl uzdraven (srov. *Cuda i łaski zdziałane za przyczyną Jasnogórskiej Matki Bożej dawniej i dziś*, str. 80–84). Co je důležité: milost uzdravení se invalidy dotkla v okamžiku pozdvihování, jako by chtěl Bůh tímto zvláštním způsobem dosvědčit, že je reálně přítomný v Eucharistii, skrze niž působí, udílí milosti a uzdravuje.

Docenit milost svátostného života

Indiáni žijící v dálných oblastech severní Kanady přebývají v osadách vzdá-

lených vzájemně od sebe i 400 km a více. Stává se, že na tomto území působí pouze jeden misionář. Z tohoto důvodu se indiáni, aby mohli být na nedělní mši svaté, aby se mohli vyzpovídat a přijmout svátostného Krista, přepravují na bohoslužby letadlem! To ve Francii, aby se člověk mohl setkat s knězem (např. se u něj vyzpovídat), musí zdolat nejvýš několik desítek kilometrů. V tomto kontextu bychom měli umět docenit, jak velkou milostí je možnost každodenní účasti na mši svaté a na svátostném životě, naskytá-li se k tomu příležitost. Děkujeme dobrému Bohu za to, že můžeme vyznávat katolickou víru. Děkujeme mu rovněž za kněze, kteří plní své poslání a jsou udělovateli svátostí ustanovených Kristem. Snažme se to docenit a nepodléhejme pokušení podlehnout rutině či únavě ze svátostného života.

O životě v milosti posvěcující a častém přijímání Eucharistie hovořil taktéž služebník Boží P. Franciszek Blachnicki. Průměrného křesťana, který se v těchto záležitostech omezuje na nutné minimum, přirovnává k žábě, která se jednou za rok vysouká z bažiny, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Mnoho lidí učinilo ze života v hříchu normální stav, stejně jako z nemožnosti přijímat svátosti, leč normální život křesťana závisí právě na milosti posvěcující a na co možná nejčastějším přijímání svátostného Krista.

*Bl. Alexandrina da Costa
se 13 let živila pouze Eucharistií*

Z Trwajcie w miłości 3/2023 přeložil -lr-

Petr v Římě

Ze známého úryvku Tacitových *Análů*, které pocházejí z 2. století, se dovídáme, že za císaře Nerona mnoho křesťanů podstoupilo mučednickou smrt. K nim patří i apoštol Petr. Římský historik popisuje události z pohledu zástupce senátorské třídy, který odvrhne všechno, co by mohlo poskvřnit čistotu tradice, tak jak ji představuje Řím v jeho očích. Z těchto ideologických důvodů byla pro něho novota křesťanství jistě něco nepřátelského, takže jeho svědectví na základě povahy události je cenné a věrohodné.

V červnu r. 64 propukl požár Říma, jak Tacitus píše: „Je ovšem nejasné, zda na základě nehody, nebo zvráceného přání císaře.“ Nero pobýval tehdy ve své vile v Anzio. Když se dověděl, že ho všichni mají plná ústa jako odpovědného za katastrofu, hledal nějakého viníka, na kterého by obrátil hněv lidu: křesťany. Poprvé v dějinách vystoupilo toto malé společenství obrácených židů a pohanů dramatickým způsobem ze své anonymity. „Ty pojmenoval Nero jako viníky, aby sprovodil ze světa tyto pověsti,“ vysvětluje dějepisec, „a rafinovaným způsobem potrestal ty, které lid již znenáviděl pro hanebný čin a v lidovém podání se nazývali křesťané. Byli vláčeni před soudy, především ti, kteří se přiznávali. Pak podle jejich udání byl zatčen velký počet osob: ne proto, že by založili požár, nýbrž z nenávisti k tomuto lidskému rodu.“ (*Anály* XV, 44)

Této druhé vlně zatýkání padl za oběť pravděpodobně i rybář z Galileje. Křesťanská tradice vzpomíná na dramatické dny jeho zatčení a jeho mučednictví a uvádí místa a vyprávění, z nichž některá byla časem ověřena legendárními jednotlivostmi. Stáří a trvalost tradic, které se v průběhu staletí vytvořily, poukazují již samy sebou na podstatné a nepopíratelné historické jádro.

Jednomyslná svědectví

Dnes nikdo nepochybuje o tom, že Petr přišel do Říma a podstoupil mučednickou smrt na Vatikánském pahorku, kde se dnes nachází jeho hrob. Jak archeologická, tak literární svědectví se v tom

jednoznačně shodují. Zatímco o Pavlovi máme již přesnější informace – podává nám je z velké části sám ve svých dopisech – máme k dispozici jen málo svědectví současníků o Petrově pobytu v Římě. Jen na konci svého prvního listu, který je adresován obci v Malé Asii, mluví o pozdravu, který připojují *spoluvyvolení církevní obce v Babylonu* (srov. 1 Petr 5,13). Podle původního chápání tohoto úryvku z Petrova listu je zde řeč o hlavním městě římské říše, i když nejnovější studie se přiklánějí spíše k doslovnému výkladu a identifikují tento Babylon se stejnojmenným městem v blízkosti egyptské Alexandrie, kde žila jedna z prvních křesťanských obcí, pravděpodobně založená evangelistou Markem.

Nejstarším literárním svědectvím o Petrově pobytu v Římě je nesporně svědectví jeho žáka Klementa, kterého sám Petr vysvětlil na biskupa a který se stal později jeho nástupcem. V listu, který napsal křesťanům v Korintu asi roku 96, stojí, že Petr a Pavel, „tyto největší a nejpravější sloupy, byli z nenávisti a žárlivosti pronásledováni a bojovali až k smrti. (...) Petr musel snést kvůli nezlomné nenávisti ne jednu nebo dvě, ale mnoho nepřijemností a dosáhl skrze mučednictví místa slávy. Proti nenávisti a rozkolu osvědčil Pavel odměnu trpělivosti. (...) K těmto mužům, kteří vedli svatý život, se připojil velký počet vyvolených. Mnohým utrpením, která vytrpěli pro svou horlivost, nám dali vynikající příklad.“ Klementův dopis staví na bezprostředních zážitcích a vyprávěných událostech a plně souhlasí s poznámkami Tacita, který používal jako pramen oficiální státní akta.

Kdy však přišel Petr do Říma, dá se říct jen těžko. Některé staré prameny (např. Eusebiovy *Církevní dějiny*) datují jeho příchod již rokem 42 a vypočítávají délku jeho pobytu od tohoto roku na 25 let. Nicméně je jisté, že Petr se nezdržoval v Římě bez přerušení, protože podle zpráv Skutků apoštolů byl v roce 49 v Jeruzalémě a tam se setkal s Pavlem. Musel tedy předtím opustit Řím, což mohlo souviset s dekretem císaře Klaudia. Neboť jak uvádí Sueton, ve stejném roce nařídil vy-

hnat z Říma židy, kteří zde měli být původci velkých nepokojů: *impulsore Chresto* – nějaký Chrestos je k tomu podnítil. Pravděpodobně způsobilo šíření evangelia tak velké rozdělení, že to pro civilní autority představovalo vážné znepokojení. Sueton důvodu těchto rozporů vůbec nerozuměl a zaměnil jméno Kristus se známějším a používanějším řeckým jménem. Domníval se totiž, že se jedná o pozdvižení v místní židovské obci. Jisté však je, že když Pavel později (v roce 57) psal svůj list Římanům, měl na mysli velkou a životnou obec, o jejíž víře *se mluví s pochvalou po celém světě* (srov. Řím 1,8). Lze si těžko představit, že by taková obec vznikla a rostla bez bezprostředního svědectví apoštolů. Když pak vyloučíme Pavla, který výslovně prohlašuje, že ještě nikdy v Římě nebyl, zbývá nám jen Petr. Ovoce jeho hlásání muselo být pozoruhodné. Tacitus přece v roce 64 mluví o *multitudo ingens* – velkém množství, pravděpodobně o několika stech, a míní tím křesťany, které dal Nero popravit.

Ale kde apoštol kázal? Kde se první křesťané shromažďovali, aby v oněch letech naslouchali Petrovi?

V jednom domě na Esquilinu

Na starém plánu města Říma se nachází u dnešní Via Urbana ve čtvrti Monti v blízkosti *Cispia*, nejvyššího ze tří pahorků Esquilinu (dnes tam stojí bazilika Santa Maria Maggiore), jedna ulice, která existovala již za císaře Nerona a která spadá dokonce do období krále Serva Tullia. Jmenuje se *Vicus Patricius* a toto jméno poukazuje na to, že zde bylo panské sídlo rodiny vyšších kruhů. K těmto kruhům patřila rodina Pudense. Podle staré tradice shromažďovali se křesťané v domě tohoto senátora (a také v domě Marcela a Nokostratose), aby naslouchali kázání sv. Petra. Apoštol sám bydlel v tomto domě a pokřtil Pudensovy děti. Svědectví pocházejí z hagiografického podání, ale stojí v protikladu k novějším historickým a archeologickým výzkumům.

Pravděpodobněji se první křesťané shromažďovali v soukromých domech, aby zde naslouchali apoštolu Petrovi, modlili se a slavili Eucharistii. To jsou *domus ecclesiae*, o kterých mluví Pavel, jako Narcisův (srov. Řím 16,11) nebo Pris-

ky a Akvily na Aventinu (srov. Řím 16,3; 1 Kor 16,19), kde se dnes nachází kostel sv. Prisky. Tam podle podání pokřtil Petr Prisku a mnoho dalších křesťanů. Pavel počítá Pudense ve svém druhém listu Timoteovi ke svým přátelům v Římě: *Zdraví vás Pudens, Linus, Klaudia a všichni bratři.* (2 Tim 4,21)

Samozřejmě se hodila panská sídla patriciů, kteří přijali víru, lépe pro stále rostoucí křesťanskou obec. Dům Pudensův byl i po jeho smrti místem shromažďování křesťanů ze čtvrti *Suburra*. Soukromé domy se staly staršími *tituli*, nejstaršími římskými farnostmi. Ve 4. století vznikl na tomto místě raně křesťanský kostel, jehož lodí byly původně lázně (jedná se o lázně Novatiana ze 2. století). Starý nápis, který pochází z roku 384, jmenuje jednoho lektora z *ecclesia Pudentiana* – z kostela Pudensova, který se dnes nazývá Santa Pudenziana. Buďto pochází toto jméno od dcery senátora, v jehož domě byl Petr hostem, nebo se jedná jako v jiných případech o obměnu starého označení *titulus Pudentis* nebo *ecclesia Pudentiana*.

Nejnovější vykopávky odhalily pod lázněmi soukromé obydlí z prvního století před Kristem; archeologové přitom našli razítko z hlíny, na kterém je možno číst jméno Pudens.

Jiná místa Petrova hlásání není možno najít tak snadno. Prameny ze 4. století mluví např. o jednom místě, na kterém Petr křtil (*ad nymphas sancti Petri, ubi Petrus baptizavit*); to se nachází na Via Mementana v blízkosti hřbitova Ostriano. Další důkazy pro tento údaj nejsou k dispozici.

Podání naopak spojuje mnoho míst s Petrovým zatčením a tím s těmi dny, které bezprostředně předcházely jeho mučednické smrti.

Pro Krista v okovech

Na Fagutale, jednom ze tří pahorků Esquilinu, stojí bazilika svatého Petra v okovech. Byla postavena mezi roky 430 a 442, aby přijala drahocennou relikvii: okovy, které nesl ve dnech svého věznění. Ke zřízení kostela přispěla byzantská císařovna Eudokia, proto se kostel nazývá také Eudokiina bazilika. Již v roce 431 připomíná jeden nápis v apsidní mozaice (dnes už se nezachoval) poklad, který tento kostel uchovává: *Inlesas olim ser-*

Petr a Pavel

Oba tito apoštolové obětovali svůj život, a tak zpečetili své poslání. Ale prizmatem smrti se díváme na život, na dva životy, které byly tak jedinečným způsobem propojeny skrze lásku a skrze smrt.

Život Šimona Petra, syna Jonášova, je znám z evangelia. Důležitější však než toto poznání ze slov je poznání jeho apoštolské služby; poznání utrpení a pronásledování, které musel snášet. A konečně poznání smrti, kterou si dnes připomínáme.

Tato smrt naplnila slovo, které bylo jednou řečeno, když potvrdilo odpověď na Kristovu otázku: „Miluješ mě?“ (Jan 21,16)

A podobně se můžeme dívat z okamžiku jeho smrti na život apoštola Pavla. Známe jeho život, život tak nabitý událostmi. Byl to člověk velké síly činu. Boží apoštol, poutník evangelia, které přinesl celému tehdejšímu světu. Byl to budovatel církve od základů skrze množství obcí, které založil.

Karol Wojtyła, krakovský arcibiskup, 29. 6. 1978

vant haec tecta catenas vincla sacrata Petri ferrum pretiosius auro. Toto místo uchovává svaté okovy Petrovy, (i když jsou ze železa, jsou dražší než zlato). Jedná se přitom o dva řetězy: prvním řetězem, který obsahuje 23 pravouhlých článků a je spojen s jedním větším, byla připoutána hlava; druhým, který má 11 článků a čtyři menší kruhy, byly spoutány ruce a nohy. I zde narazili archeologové při vykopávkách na dva komplexy budov z různých epoch: jedna z nich je pravděpodobně *domus ecclesiae* ze 3. století a druhá bazilika ze 4. století. Ta byla pravděpodobně později stržena, aby zde vznikla dnešní bazilika.

Podle starobylého podání byl zde Petr držen v zajetí. To by mohlo odpovídat pravdě, protože v době mučednictví sv. Petra byla zde ve čtvrti *Regio III. Augusta* městská prefektura, budova pro soudní jednání, kde se konaly procesy a kde se také nacházely cely pro obviněné čekající na rozsudek. Na tomto místě bylo odsouzeno mnoho křesťanů. V blízkosti se nacházel *Templum Telluris*, o němž se zmiňuje mnoho aktů mučedníků a kde byly křesťanům oznamovány rozsudky smrti.

Má to tedy opodstatnění, když tato již v antice uctivaná místa pokládáme za místo apoštolova věznění.

Jinak je tomu s Mamertinským vězením na Valle del Foro. To je uctíváno teprve od 6. století jako místo věznění apoštolů Petra a Pavla. Jedná se přitom o někdejší cisternu, která byla přeměněna na temný a vlhký sklep. Jak uvádí Am-

mianus Marcellinus (cca 330–400) ve své *Storie* (XXVIII, 1,57), sloužil tento komplex budov ještě ve 4. století jako vězení – *Tullianum*, na které mnoho antických spisovatelů vzpomíná s hrůzou – bylo zde již při zřízení budovy a sloužilo nejdříve jako cisterna. Křesťané ve středověku spojili tento pramen pravděpodobně se zázrakem, který měl způsobit sv. Petru. Když totiž chtěl pokřtít dva obrácené vězeňské strážce, vytryskla v cele voda. Církev uctívá oba pod jmény *Procesus* a *Martinianus* jako mučedníky. Vyprávění muselo silně zapůsobit na křesťanskou obec v Římě, protože scéna je zobrazena na mnoha náhrobcích, které byly objeveny ve Věčném městě a z nichž některé pocházejí až z 3. století.

„Domine, quo vadis?“

Obrácení *Procesa* a *Martiniana* přivedlo Petra nečekaně na svobodu. *Petrova akta*, apokryfní spis z 2. století, vypráví, že vězeňští strážci prosili Petra, aby se před císařem a městským prefektem Agrippou uchýlil do bezpečí. „I vězeňští strážci *Procesus* a *Martinianus* naléhali spolu s jiným soudcem a úředníkem a říkali: »Pane, běž, kam chceš, protože my se postaráme, aby císař na tebe zapomněl.«

Podle zprávy *Akti* je to počátek dočasného Petrova útěku z Říma podél *Via Appia*. *Akta* vypravují, že Petr měl na nohou obvazy, protože byly od okovů oteklé. Obvaz se na útěku uvolnil a spadl na zem. Jedna matrona ho zvedla a odnesla do svého domu. Podle tohoto vyprávění má onen

titulus křesťanů, kteří bydleli v blízkosti Via Appia, název *titulus Fasciolae* (obva-
zu). Od 6. století byl však kostel zasvěcen
svatým mučedníkům Nereovi a Achile-
ovi, jejichž ostatky odpočívají pod oltá-
řem. Pod tímto názvem je kostel známý
v Římě ještě dnes.

Slavnější je však dojemné vyprávění,
které nám předává podání a označuje mís-
to, kde se stýkají Via Appia a Via Ardea-
tina. Tam, kde Petr na útěku z Říma po-
tkal Pána, tyčí se nyní kostel *Quo vadis*.
Tradice sahá až do 2. století a je obsažena
také v posledním dílu *Petrových akt*, kte-
rá se nám zachovala v řeckém originálu.
V redakčním vydání ze 4. století čteme:
„Chtěl právě opustit město, když spatřil,
že proti němu kráčí Kristus. Padl před
ním na zem a zvolal: »Pane, kam jdeš?«
Pán odpověděl: »Jdu do Říma, abych se
dal znovu ukřižovat.« Petr se ho zeptal:
»Ty budeš ještě jednou ukřižován?« Pán
mu řekl: »Ano, budu znovu ukřižován.«
Tu mu Petr odpověděl: »Pane, jdu s tebou,
abych tě následoval.« Nato Pán vystoupil
na nebe. Petr se díval za ním a plakal pl-
ný útechy. Přišel znovu k sobě a pochopil,
že slova se vztahovala na jeho mučednic-
tví, že totiž Pán bude trpět v něm, pro-
tože trpí ve vyvolených pro svou milosti-
vou slitovnost a jejich oslavu.“

Tak se Petr vrátil do Říma a při cir-
kusových hrách před obrovským množ-
stvím lidí počátkem října roku 64 dosáhl
koruny věčné slávy. Nero se vmísil jako
vozka mezi lid a jezdil ve svém „soukro-
mém cirku“ na Vatikánském pahorku,
který byl při této příležitosti přístupný ve-
řejnosti, svá kola. Tacitus píše v této sou-
vislosti s trpkostí: „Ti, kteří zemřeli, byli
navíc předmětem pohrdání. Umírali ob-
lečení do zvířecích kůží, buď to roztrhání
od psů, nebo ukřižování, anebo po zápa-
du sluce za živa upálení, aby osvěcovali
temnou noc.“ (*Anály*, XV, 44)

Snad si vzpomněl Petr, když se vra-
cel z Via Appia ke svým bratřím, aby
podstoupil mučednictví, na Ježíšova slo-
va, která mu řekl před třiceti lety: *Amen,
amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám
ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale
až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě pře-
pásá a povede, kam nechceš.* (Jan 21,18)

*Z 30giorni 3/96 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Modlitba za jednotu Nerozdělovat, ale dát všechno

Musíme Boha s celou poko-
rou prosit, aby nám pomohl
být tvůrci skutečné jednoty,
tak jak ji chce mít sám Ježíš. Tato jedno-
ta není něco jako jednota pořádku, jako
v dobře uspořádané armádě. Je to jed-
nota Nejsvětější Trojice: *Aby všichni byli
jedno jako ty ve mně a já v tobě.* A není to
náhodou, že Ježíš říká tuto větu při po-
slední večeři, když ustanovil Nejsvětější
svátost. Neboť Eucharistie je velkou svá-
tostí jednoty, velkým znamením, které
ukazuje, kam až musí tato jednota dojít.
Žít z Eucharistie je nejlepší způsob, jak
se modlit za jednotu.

Žít Eucharistii znamená pracovat přímo
pro jednotu!

Pokaždé, když přistupujeme ke svatému
přijímání, musíme prosit o milost, abychom
porozuměli jednotě Boha: nikoliv jednotě
Starého zákona: *Slyš, Izraeli, Hospodin je
JEDINÝ...*, nýbrž jednotě Trojediného Bo-
ha, této nové jednotě, která je větší plnos-
tí jednoty. Plností Boha, který je současně
JEDEN a současně *ve třech osobách*, které
jsou navzájem v důvěrném styku...

My chápeme jednotu příliš jednoduše –
naši jednotu s Bohem nebo s milovanou by-
tostí – tak trochu pod aspektem výlučnos-
ti za doprovodu privilegii by člověk docela
rád byl jedinečný. V Eucharistii přichází
Ježíš a ukazuje nám větší jednotu: tu, kte-
rá se uskutečňuje, kterou chápeme nikoliv
jako rozdělování, ale jako úplné darování.

Rozdělování nestačí, chceme-li, aby-
chom odpovídali božské jednotě, musíme
jít až k darování, k sebeodevzdání. Osoba
se nemůže rozdělit, může se dát. Jednota
tří božských osob má za následek, že není
možno nikdy oddělit Otce, Syna a Ducha
Svatého. Ani Ježíše a Marii nelze oddělit,
stejně jako Ježíše a jeho mystické tělo. Úpl-
né vzájemné odevzdání božských osob se
reflektuje a prodlužuje v úplném odevzdá-
ní, které chová Ježíš ve svém Srdci vůči Ma-
rii a v ní vůči svému mystickému tělu a vů-
či jednomu každému z nás. Pokaždé, když
přijímáme Ježíše v Eucharistii, prosí nás,
abychom mu v totální odevzdanosti dali
všechno, aby v nás *zůstával jen on*. A dává
nám pochopit, že když se mu tímto způ-

sobem darujeme, on nás současně oteví-
rá pro naše bližní. Dává nám pochopit, že
obě přikázání lásky jsou v zásadě jedno.

Boží radost...

Nacházíme zde tajemství klanění. V *Du-
chu a v pravdě* se klaní ten, kdo nyní Boha
lépe nazírá a je schopen pro Boha všechno
obětovat. Jakmile se pokoušíme, abychom
se klaněli jako Maria, jakmile se snažíme,
abychom vstoupili do tohoto tajemství kla-
nění, nepřekvapí nás, že na nás doléhají
těžkosti a zkoušky. Protože nechtít nic ji-
ného než to, co chce Bůh, vyžaduje současně
dokonalé zřeknutí se sebe sama; a to je
tak obtížné! Je to obtížné, neřít se vůbec
na sebe, odevzdat se Bohu a říci mu: „*Mů-
žeš si se mnou dělat absolutně všechno, co
chceš.*“ Protože Bůh nás pak bere za slovo
a učí nás, abychom mu v malých věcech
připravovali radosti, jak to dobře vysvětlu-
je sv. František Saleský. Máme tak silnou
tendenci stavět sami sebe na první místo,
být středem, aniž si to vůbec uvědomuje-
me. Jakmile nás někdo prosí, abychom mu
přenechali kousíček místa, vzpěčujeme se.

To, co může zjednat jednotu, je pokor-
ná a dokonalá přítomnost samého Ježíše.

A přece nás Ježíš učí, že jednota lásky,
která je Boží jednotou, od nás vyžaduje,
abychom se zcela odevzdali Bohu a aby-
chom mu přenechali darování se druhým
tak, jak sám chce. *Musíme přenechat Bohu,
aby řídil naši lásku:* to znamená přenechat
mu, aby skutečně s námi udělal, co chce,
aby nás sjednotil, s kým chce, aby nás dal
do služeb tomu, komu chce, aby každému
z nás ukázal jeho místo, které mu vymezil
ve svých plánech.

V našem světě, který tolik zapomí-
ná na Boží absolutno, je to Eucharistie,
která nám připomíná, že to, co nám mů-
že zjednat jednotu, je dokonalá přítom-
nost samotného Ježíše. Jeho přítomnost
nás současně prosí, abychom mu všech-
no odevzdali, abychom se zcela obětova-
li skrze něho...

V Eucharistii se nám Ježíš dává za po-
krm. Ale jak říká svatý Augustin, ten-
to pokrm není jako pozemské potraviny,
které požíváme, aby se přeměnily v naši
podstatu. Protože tímto pokrmem je sám

Připravovat se na Eucharistii s Marií

Svatý Ludvík Maria Grignion z Montfortu nám doporučuje, abychom všechno konali s Marií.

Bratr Ephraim nám ukazuje, jak je to opodstatněné i při mši svaté.

Pannu Marii spojuje s obětí mše svaté jakožto děkovnou obětí Těla a Krve Kristovy pevné pou- to. Již před prvním knězem církve moh- la říci: „Toto je moje tělo, toto je moje krev.“ Skutečně – svým ANO k Boží vů- li obětuje v trvalé „mši“ Otci toho, kte- rý se v ni vtělil. Její tělo se stalo archou úmluvy, do níž byl uložen Chléb života.

Nejsvětější Panna vede naše modlitby

Maria je přítomna při každé Eucha- ristii nikoliv na oltáři, ale u paty oltáře, kde se zdviženými rukama prosí spolu s Božím lidem. To nám sdělují staré litur- gie (sv. Hyppolit Římský) a ikony v kata- kombách. Maria se sama modlí a vede na- še modlitby. Ona je stejně tak přítomna v Kristově těle nikoliv svátostným způso- bem, nýbrž svým srdcem, ve kterém se její tělo sjednocuje, protože její Neposkvrně- né Srdce je s ním navždy spojeno a ona nás vtahuje do sjednocení s oběma Srd- ci. Ona je obrazem samotné církve: celá čistá a neposkvrněná. Naše víra by mu- sela být velice opovážlivá, kdybychom si mysleli, že její prostřednictvím pro nás ne- ní potřebné. Ona je prostřednicí v tom smyslu, v jakém mluvíme o sdělovacích prostředcích, ona je prostředím milosti zbožštěného lidství, ve kterém se může-

Ježíš, a tento pokrm přeměňuje nás v ně- ho samého; jsme to my, kdo musí zmizet...

Staráme se pokaždé, když přistupuje- me ke svatému přijímání, abychom se ne- chali proměnit? Prosíme Ježíše, aby nás nechal zcela zmizet, aby nechal zmizet na- še JÁ, které je často tak veliké, že všech- no překrývá? Často vůbec nepozorujeme, že jsme úplně v zajetí svého JÁ. Když ne- jsme sami schopni, abychom se zbavili své- ho JÁ, může to udělat Ježíš, když jej o to budeme prosit.

*Z Feu et Lumière přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

me během mše svaté zdržovat, ona nás přivádí do dokonalého společenství s oso- bami Nejsvětější Trojice.

Maria a Otec

Celá mše svatá spočívá v oběti Syna Otci v jednotě Ducha Svatého. Uvědom- me si, že Maria, naplněná Duchem Sva- tým, již svého Syna přinesla Otci v oběť. Její korunování Nejsvětější Trojicí je do- vršením obdivuhodného působení milosti v tvorbu. My kráčíme ode mše ke mši vstříc hodině našeho korunování: při něm Bůh korunuje své vlastní dary, jak říká preface ve mši mučedníků. Když pozorně uvažu- jeme o mešních textech, všimneme si, že všechny modlitby se obracejí k Otci. Aby- chom dobře prožívali Eucharistii, musíme pracovat na svém vztahu k tomu, kterému říkáme Abba, a v tom nám může pomoci Maria, jež vždy byla v myšlenkách u Otce a prožívala s ním důvěrně celé své dětství a mládí. Můžeme se pokusit probudit v so- bě podobná hnutí, jaká byla v srdci Panny Marie, onu blízkost zcela pokorné služeb- nice k Nejvyššímu, jehož Duchem zastině- na počala Vykupitele, Božího Syna. Tuto blízkost si osvojíme, když jsme přesvědče- ni, že poklady Matky patří i jejím dětem.

Maria nás učí cestě slz

Církevní Otcové Východu učí, že ne- smíme přistupovat k svatému přijímání, jestliže jsme neprolili ani jednu slzu. Na- še srdce jsou již příliš ztvrdlá, když říkáme beze slz: „Zhřešil jsem myšlením, slovem a skutkem, je to má vina, má veliká vina...“

Jako Ježíš plakal nad tělem Lazarovým, tak Maria prolévala duchovním způsobem nad Ježíšovým tělem mnohem bolestnější slzy než Maria Magdaléna. Slzy jsou bra- nou k božské lásce, k jeho něžnosti, a pře- devším k jeho dobrotě. Modleme se, aby nás Maria naučila cestě slz, aby nás její mateřská něžnost vyléčila z naší tvrdosti. Překlad „Pane, smiluj se“ nevystihuje do- konale význam slov *Kyrie eleison*. „Eleusa“ v řečtině znamená dílo milosrdenství. Ne- jedná se o smilování ve smyslu soucitu, ný- brž o útěchu, o vylití něžnosti na lidi, kte-

ří se z celého srdce vracejí k Bohu, jedná se o stejnou slitovnost, jakou Kristus cho- val k nemocným lidem, kteří ho obklopo- vali. Jak by nám Potěšení zarmoucených nepomohlo v tomto kroku, který tak ča- sto zůstává formální?

Maria je nadšena slovem

Maria je Matkou Slova, prosme ji, aby se skrze její modlitbu její Slovo v nás stalo tělem. Často nám uniká význam bohosluž- by slova: to vůbec není nějaké intelektuální cvičení, nýbrž skutečné dění. HLÁSÁNÍ je slavnostní akt, který zpřítomňuje Boží slo- vo, nebeský pokrm, který přijímáme a kte- rý nás živí. Chléb slova je stejně důležitý jako eucharistický chléb. AKLAMACE slo- va je slavnostní akt, který nesmíme prová- dět mechanicky. Původ této aklamace na- cházíme v obyčejích vojska Izraelitů, když jejich válečníci volali své „Hurá!“ a tlouk- li plochou meče o štíty. Máme mít v sobě nadšení ze vtělení Božího Slova jako Ma- ria, která je tou nejnadšenější osobou již od chvíle, kdy se v ni Slovo vtělilo.

Maria přináší náš chléb chudoby

Ve mši svaté se kněz modlí: „Bože, jenž jsi důstojnost lidské podstaty podivuhod- ně stvořil a ještě podivuhodněji obnovil, dej nám skrze tajemství této vody a ví- na stát se účastníky Božství toho, jenž se stal účastníkem našeho lidství.“ Je to jako ozvěna toho, co říkali svatí Otcové: „Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal Bo- hem.“ Není nejvroucnějším přáním Mat- ky vidět, jak je její dítě přijímáno do Boží rodiny, není to nejvlastnější poslání Pan- ny Marie a cíl Kristovy oběti? Chléb, kte- rý my přinášíme, je chléb chudoby, je to plod země a plod lidské práce. Grignion vypravuje příběh jednoho chudého člo- věka, který chtěl dát králi příliš obyčejné ja- blko. Svěřil ho královně. Ta svou láskou a krásou z něho učinila dar, který byl ho- den krále. Tak jedná také s naším ubohým životem, když se jí odevzdáme.

*Z FeL 86/2002 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Budme církví následující a hlásající

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

Ostatně sám evangelista Matouš vypráví, že to všechno začalo jednoho dne, když Ježíš procházel podél Galilejského jezera, zavolal Petra spolu s jeho bratrem Ondřejem „a oni hned nechali síť a následovali ho“ (Mt 4,20). Petr opustil všechno, aby následoval Pána. A evangelium zdůrazňuje ono „ihned“: Petr Ježíšovi neřekl, že si to rozmyslí, nespočítal si, jestli se mu to vyplatí, nevytasil se s nějakým alibi, aby rozhodnutí odložil, ale zanechal síť a šel za Ježíšem, aniž by předem žádal o nějaké jistoty. Všechno pak postupně odkrýval *den po dni*, během svého následování, když následoval Ježíše a kráčel za ním. A není náhodou, že poslední slova, která mu Ježíš v evangeliu adresuje, jsou: „Ty mě následuj“ (Jan 21,22), tedy výzva k následování.

Petr nám tedy říká, že na otázku „Kdo je pro mě Ježíš?“ nestačí odpovědět bezvadnou doktrinární formulací, nebo dokonce svou představou, kterou jsme si jednou provždy učinili. Nikoli. Právě následováním Pána se ho učíme poznávat každý den; právě tím, že se staneme jeho učedníky a přijmeme jeho slovo, se staneme jeho přáteli a zakusíme jeho proměňující lásku. Ono „ihned“ se ozývá i pro nás: jestliže v životě můžeme odkládat tolik věcí, následování Ježíše se odkládat nedá; tam nemůžeme váhat, nemůžeme se vymlouvat. A pozor, některé výmluvy se totiž odívají duchovností, jako když například pronášíme: „nejsem toho hoden“, „nejsem schopen“, „co v tom mohu udělat?“. Jedná se o vychytralost ďábla, který nás takto okrádá o důvěru v Boží milost a nutí nás věřit, že vše závisí na našich schopnostech.

Odpoutat se od svých jistot, pozemských jistot, a to hned teď, a následovat dennodenně Ježíše: to je Petrův odkaz, který nám dnes předává a vyzývá nás, abychom byli církví následující. Církví, která touží být Pánovou učednicí a pokornou služebnicí evangelia. Jen tak bude schopna vést dialog se všemi lidmi a stane se místem doprovázení, blízkosti a naděje pro ženy a muže naší doby. Jen tak budou moci i ti, kteří jsou nám vzdálenější a často

na nás pohlížejí s nedůvěrou či lhostejností, konečně uznat spolu s papežem Benediktem: „Církev je místem setkání se Synem živého Boha, a tak je i místem setkání mezi sebou navzájem.“ (*Homilie na druhou neděli adventní*, 10. prosince 2006)

A nyní přejdeme k apoštolu národů. Jestliže Petrova odpověď spočívala v následování, Pavlova odpověď je *hlásání*, hlásání evangelia. I pro něj vše začalo milostí, Boží iniciativou. Na cestě do Damašku, když hrdě pokračoval v pronásledování křesťanů, obrněný svým náboženským přesvědčením, mu zmrtvýchvstalý Ježíš vyšel vstříc a oslepil ho svým světlem, či spíše díky tomuto světlu si Saul uvědomil, nakolik byl slepý. Nejprve byl uzavřen v pýše své přísné observance a nyní objevuje, že se v Ježíši naplnilo tajemství spásy. A ve srovnání se vznešeností Kristova poznání od té chvíle považuje všechny své lidské a náboženské jistoty za „bezdecenný brak“ (srov. Flp 3,7-8). Pavel tedy zasvěcuje svůj život cestování po souši i moři, městech i vesnicích a nedbá na to, že pro hlásání Ježíše Krista musí snášet útrapy a pronásledování. Při pohledu na jeho příběh se téměř zdá, že čím více hlásá evangelium, tím více Ježíše poznává. Hlásání Slova druhým umožňuje také jemu proniknout do hlubin Božího tajemství; jemu, Pavlovi, který napsal: „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!“ (1 Kor 9,16); jemu, který vyznává: „Vždyť pro mě život je Kristus.“ (Flp 1,21)

Pavel nám tedy říká, že na otázku „Kdo je pro mě Ježíš?“ nelze odpovědět

intimistickou a ničím nerušenou religiozitou, aniž by nás drásl nekld po přinášení evangelia druhým. Apoštol nás učí, že rosteme ve víře a v poznání Kristova tajemství tím více, čím více jsme jeho hlásateli a svědky. A to se děje vždy: když evangelizujeme, jsme sami evangelizováni. To je každodenní zkušenost: když hlásáme evangelium, sami je přijímáme. Slovo, které přinášíme druhým, se nám vrací, protože v míře, v jaké dáváme, mnohem více dostáváme (srov. Lk 6,38). A to je nezbytné i pro dnešní církev: postavit hlásání do středu pozornosti. Být církví, která neúnavně opakuje: „Pro mě život je Kristus“ a „běda, kdybych nehlásala evangelium“. Církví, která potřebuje hlásat jako by to byl kyslík, který dýchá, která nemůže žít, aniž by předávala objetí Boží lásky a radost z evangelia.

Bratři a sestry, slavíme Petra a Pavla. Odpověděli na základní životní otázku: „Kdo je pro mě Ježíš?“ tím, že žili následováním Krista a hlásali evangelium. Je krásné, když rosteme jako církev následující, jako pokorná církev, která nikdy nebere hledání Pána jako samozřejmost. A je krásné, když se zároveň stáváme extrovertní církví, která nenachází svou radost ve věcech tohoto světa, ale v hlásání evangelia světu, aby zasévala otázku po Bohu do lidských srdcí. S pokorou a radostí všude přináší Pána Ježíše: do našeho města, Říma, našich rodin, do vztahů a našeho bydliště, do občanské společnosti, církve, politiky, do celého světa, zejména tam, kde se zahnízdila chudoba, degradace a marginalizace.

A dnes, kdy někteří z našich bratrů arcibiskupů přijímají pallium, znamení společenství s římskou církví, bych jim rád řekl: Budte apoštoly jako Petr a Pavel. Budte učedníky v následování a apoštoly v hlásání, neste všude krásu evangelia spolu s celým Božím lidem. A nakonec bych chtěl srdečně pozdravit delegaci ekumenického patriarchátu, kterou sem vyslal drahý bratr, Jeho Svatost Bartoloměj. Děkuji vám za vaši přítomnost, děkuji vám: pojdme společně vpřed v následování a hlásání Slova, rostoucí v bratrství. Kež nás Petr a Pavel provázejí a přimlouvají se za nás všechny.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Heřman Josef (37)

„V klášteře Hoven uděláme přestávku. Poprosíme o nocleh, třeba nás neodmítanou,“ řekl nakonec jeden. Ostatní se podívali nahoru ke klášteru a tiše pokývali hlavami. Po tvrdé cestě zněly dál kroky unavených příchozích.

„Musíme se modlit, milé sestry,“ napomínal Heřman Josef v klášterní kapli. Společně poklekli a mnich se začal modlit bolestný růženec. Před malým obrazem Bohorodičky plály svíce a znovu a znovu bylo slyšet otce a vysoké hlasy řeholnic modlit se *Zdravas*. Venku shazoval vítr listy ze stromů, ale zde v tichu kaple připravovali pro Bohorodičku věnec ze samých růží.

Právě když doznělo poslední *Ave*, ozvalo se bušení na bránu. Sestra vrátná se již zvedla, aby se podívala, kdo v této pozdní hodině chce dovnitř, ale Heřman Josef vykročil a řekl: „Já otevřu! Zůstaňte zde a modlete se!“ V jeho obličejí byla vidět vážnost i napětí, což sestry polekalo. Skoro nedýchaly. Zdálo se jim, že teď se musí otevřít dveře a vejde něco svatého, podivuhodného. Ale nikdo se neodvážil otočit. Ruce se sepjaly pevněji a rty se začaly vroucněji modlit: „Ave Maria!“

Když Heřman Josef otevřel bránu a viděl skupinu zubožených pucestných, přeběhl přes jeho tvář úsměv, jako by se mu splnila velká prosba. Když viděl, jak jsou zubožení, podal navrátilcům obě ruce a řekl:

„Vítejte v Matčině domě! Věděl jsem, že přijдете, očekával jsem vás.“

„Pater Josef!“ zašeptaly rty, ale všechny tváře zůstaly zachmuřeny, oči šly k zemi a nikdo se nechopil napřažených rukou.

„Vrátili jste se všichni?“ ptal se Heřman roztřeseným hlasem.

„Ne, všichni!“ zněla tichá odpověď.

„A kde jsou všichni ostatní?“

„Mrtví!“

Chvilku bylo ticho a kněz si zakryl tvář. „Kam máte namířeno?“ zeptal se potom Heřman Josef.

„Do Steinfeldu!“ odpověděl jeden vysoký osmnáctiletý mladík, ve kterém Heřman poznal kdysi veselého Wilfrieda. „Chceme do Steinfeldu, prosit opata o přísný soud!“

„Ve Steinfeldu vás očekává láska, láska a milosrdenství!“ pokoušel se je těšit Heřman Josef.

„Nechci žádné milosrdenství!“ vyjel mladík. „Viděl jsem umírat mnohé, kteří s radostí vytáhli. Já, já jsem vinen! Mám je na svědomí. Proto nechci žádné milosrdenství. Chci spravedlnost, chci přísný soud!“ Kněz cítil z jeho hlasu obrovské utrpení. Proto mu položil ruku na ramena a mluvil k němu jako matka k dítěti:

„Myslíš, že jsi výpravu vedl ty. Ne, vše vedl Bůh!“

„Bůh, Bůh! V takovém utrpení! To je urážka Boha!“ křičel mladík.

„Bůh neušetřil ani vlastního Syna!“ odpověděl klidně kněz. „Chtěli jste udělat křížovou výpravu. Bůh z ní ale udělal křížovou cestu. Vytáhli jste k boji, ale Bůh vám přisoudil utrpení. Usmířili jste mnohé, čím je nemocná dnešní doba.“

„My že jsme něco usmířili?“ kotal mladík, zatímco jeho obličej se rozjasňoval. „A my jsme mysleli, že je to všechno zbytečné, když nás biskup v Brindisi poslal domů, tak jako otec posílá zpět zbloudilé dítě. Mysleli jsme, že vše je zbytečné.“

„Nic není zbytečné!“ těšil je Heřman Josef. „Vaše utrpení a smrt vašich bratří nebyla zbytečná. Bůh nám díky tomu poslal milosti.“ Tu všichni mladí zvedli obličej, které se začaly usmívat. Podali knězi radostně ruce.

„Nic nebylo zbytečné!“ kotali stále dokola a mnozí se dali do pláče, ve kterém se uvolňovalo utrpení. „Ne, nic nebylo zbytečné!“ řekl kněz ještě jednou pevným hlasem. „Chci vám ukázat ještě něco. Pojdte se mnou!“

Sestry se stále ještě modlily růženec. Pak náhle přestaly – viděly Heřmana Josefa s bandou zbědovaných mladíků, kteří mířili do kaple.

„Podívejte se, mé děti!“ oslovil je. „Podívejte se, nic nebylo zbytečné. Díky vám lidé zase objevili Matku.“

V klášteře Steinfeld byli navrátilci přijati s láskou. Opat jim neřekl jediné tvrdé slovo. Každému podal ruku a dělal, jako by z kláštera nikdy neodešli.

Jednou byl Heřman Josef u toho, jak bratr Bruno říkal bývalým křížákům:

„No, a vidle jste s sebou zpět přinesli?“ Ale mladí mu neodpověděli.

Římskokatolická farnost Sázava vás zve na **SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ**

Čtvrtek 4. července 2024 – slavnost sv. Prokopa:
8.30 poutní mše svatá farnosti Kolín • 10.30 poutní mše svatá a kněžská pouť (celebruje biskup Karel Herbst SDB).

Sobota 6. července 2024 – předvečer Velké pouti:
18.00 večerní mše svatá (celebruje P. Radim Cigánek, sázavský farář) • 19.00 pobožnost ke sv. Prokopovi • 19.30–21.00 eucharistická adorace.

Neděle 7. července 2024 – Velká svatoprokopská pouť:
10.30 slavnostní mše svatá (celebruje Daniel Peter Janáček O.Praem., opat strahovského kláštera). Srdečně zveme na svatoprokopskou Sázavu poutníky i návštěvníky, otevřeno máme celý rok. Celoročně je také otevřen prohlídkový okruh „Český patron svatý Prokop“ provozovaný farností.

Kontakt: Římskokatolická farnost Sázava-Černé Budy, Zámecká 75, 285 06 Sázava

<https://www.sazavskyklaster.cz>

P. Radim Cigánek, tel. 776 229 671,

radim.ciganek@centrum.cz.

„Copak jste se odnaučili smát?“ ptal se Bruno. „Snažil jsem se vás jen trochu rozesmát!“

„Později, bratře,“ odpověděl Heřman Josef. „Teď je nech na pokoji. Jejich srdce se musí napřed uzdravit.“

Pár dní nato byl Heřman Josef zavolán do návštěvní místnosti. Když vstoupil, našel tam obchodníka Štěpána. Ten kdysi pyšný muž byl úplně zlomený. Když se zvedl, držel se stále stolu.

Tiše se na sebe bývalí spolužáci chvíli dívali. Nepotřebovali slova. V pohledu bylo vše.

„Tvůj syn zemřel se ctí?“ zeptal se Heřman Josef potom.

„Ano, se ctí!“ odpověděl unaveně obchodník. „Se ctí. Navrátilci vyprávěli, že zemřel jako jeden z posledních. Dali mu do hrobu jejich vlajku.“

Otřesen stiskl Heřman příchozímu ruku. Pak bylo zase ticho, až obchodník řekl, jakoby sám pro sebe:

„No jo, je to prostě tak! Jiní se vrátili. Můj syn je mrtev. Co mi ještě zbývá na světě? Kvůli jeho spáse chci proměnit svůj zámek ve špitál a svoje bohatství darovat chudým. Můj syn je – mrtvý!“ Tupě zíral mohutný muž před sebe.

Heřman Josef položil svému dávnému příteli ruku na ramena.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 24. 6. 2024

6:05 Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi
7:10 Kmočův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **7:35** Hovory z Rekovic: Petr Marek **7:50** Klid zbraní **8:15** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Můj chrám: Inga Petryčka, podnikatelka a politička, katedrála sv. Klimenta v Praze **9:45** Outdoor Films: S mořeplavcem Richardem Konkolským **11:15** Leh – Hedvábná cesta **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** V pohorách po horách: Babky v Západních Tatrách **12:15** Klapka: S Jitkou Havlovou **13:20** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **14:00** František Derfler u stolu **14:50** Noční univerzita: Pavel Hošek – Chasidská spiritualita a mystika **15:45** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2012 **16:10** V souvislostech **16:35** Poutníci času: S Vintřím Langáškem **17:00** Expedice Monoxylon **17:25** Sedmihlásky: Když začne skřivánek **17:30** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o rozsévači **17:40** Přejeme si... **18:00** Modlitba růžence a mše svatá z Medžugorje [L] **20:05** Přesah [L] **20:50** Charita pro Ukrajinu v čase války **21:15** Vezmi a čti: Červen 2024 [P] **21:30** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **22:05** S NOACHem po Izraeli **22:35** Kulatý stůl: Eutanázie jako řešení? **0:00** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 25. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Boris Jirků – malíř **7:00** Řeka Nežárka [P] **8:25** S Bohem pro lidi **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách: Moravský kras **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Gabriela Vlková – Job – sázka na člověka **11:10** Kostel sv. Vincenta de Paul: Bratislava – Ružinov **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cvrlikání: Štěpán Rak **14:00** Za obzorem: Folkové prázdniny [L] **14:35** Svatý Eligius **15:30** V pohorách po horách: Kriřavň **15:50** P. Antonín Šuránek **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Dokořán: S Jiřím Kolbabou **17:15** Romové v Unii, Romové na Moravě **17:30** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky: Když začne skřivánek **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Dům na skále **18:15** Bratr oheň: Františkův půst **18:45** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Světoznámé výšivky z Cífera **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Janou Hnilicovou [P] **21:10** Za obzorem: Folkové prázdniny **21:40** Na startu [P] **22:10** Má vlast: Třebíč **23:10** Terra Santa News: 19. 6. 2024 **23:30** Víra v pravdu **0:00** Zdeněk Pololáník, skladatel **0:30** Svět – Neobyčejné ženy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 26. 6. 2024

6:05 Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **7:05** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2024 **7:25** Poutníci času: S dětským lékařem Martinem Magnerem **7:45** V pohorách po horách: Tlsta – Velká Fatra **7:55** Noční univerzita: Pavel Hošek – Chasidská spiritualita a mystika **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalech **10:25** Poslové naděje **10:55** Milife z minulosti do současnosti **11:18** Sedmihlásky: Pod tím naším okénečkem **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Haná úrodná a neznámá: MFF Strážnice 2022 **14:35** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2024 **14:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh údolím Jihlavy a Brtnice **15:15** Přesah **16:05** ARTBITR – Kulturní magazín

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně **6.00 - 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:20 60. ročník Jánošíkových dní v Terchovej 2022
17:10 Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **17:30** Terra Santa News: 26. 6. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky: Když začne skřivánek **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o pokladu **18:10** Strýček Emu: Farní den **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **21:40** Malý Cambridge **22:05** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Nezájem o víru v ČR a jak na něj odpovídat **23:10** Generální audience papeže Františka **23:30** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 **0:00** Meandry řeky Odry **0:20** Don Bosco: Světec, který skákal salta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 27. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Bohdan Heczek a Robert Mayer – minoritští bratři **6:55** Nic než národopis **7:40** Terra Santa News: 26. 6. 2024 **8:00** Svatý Eligius **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Dokořán: S Jiřím Kolbabou **10:05** Kulatý stůl: Eutanázie jako řešení? **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2024 **13:10** Na křídlech andělů **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem: kardinál Tomášek (125. výročí narození) [P] **14:40** Outdoor Films: S horolezcem Lukášem Jasenským **16:15** Benefiční koncert pro neziskovou organizaci Na počátku: Brno, KD Rubín **18:00** Sedmihlásky: Když začne skřivánek **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Utišení bouře na moři **18:15** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **18:40** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání: Hana a Petr Ulrychovi & Javory **21:20** Moudrost mnichů: Mistra řehole **21:30** Za obzorem: kardinál Tomášek (125. výročí narození) **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Dotyky múzy **0:40** Kouzlo Vysokej nad Kysucou **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 28. 6. 2024

6:05 Na pořadu rodina (7. díl): Samota jako příležitost **7:05** Malina Brothers & Kateřina Garcia na Folkových prázdninách **7:30** Květnov **7:40** Lidé z cest **8:45** V pohorách po horách: Velký kotel – Jeseníky **9:00** Strážnice žije! [L] **9:10** Groteský Busera Keatona: Láska kvete v každém věku **10:15** Co pro tebe znamená Campfest **10:35** Přesah **11:30** Strážnice žije! [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **13:15** Dokonalá radost **13:45** Bible v písku: Jonáš **14:00** Dům ze skla? **15:05** Zachraňme kostely: Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **15:30** Klapka: S Janou Hnilicovou **16:35** V pohorách po horách: Harrachovy kameny **16:45** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **17:00** Dokořán: S Olgou Sommerovou **18:00** Sedmihlásky: Když začne skřivánek

vánek **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vzkříšení Jairovy dcery **18:14** Ztracená ovečka [P] **18:25** Šeguové – děti z ulic Lubumbashi **19:05** Přejeme si... **19:20** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě [P] **19:45** Strážnice žije! [L] **20:00** Slavnostní zahájení MFF Strážnice 2024 [L] **20:30** Z duše země zrozená...: MFF Strážnice 2024 [L] **22:05** Naši – osobnosti lidové kultury – Jan Miroslav Krist **22:25** Outdoor Films s Martinem Půlpánem: Cestování po jihovýchodní Asii **0:00** Harfa Noemova: Má vlast – Z českých luhů a hájů **0:20** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelinem: Čerenkovovo záření a detekce gama **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Bronislav Matulík – kazatel a novinář **6:55** Zachraňme kostely: Kostel sv. Vavřínce v Tasnovicích **7:15** Albánie – Angelo **7:45** Setkání: Štěpán Krňoul **7:50** Sedmihlásky: Když začne skřivánek **7:55** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **8:15** Bratr oheň: Františkův půst **8:40** Strýček Emu: Farní den **9:00** Strážnice žije! [L] **9:10** Poutníci času: S Vintřím Langáškem **9:25** Výpravy do divočiny: Madagaskar, ostrov lemurů **10:25** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **10:55** Na startu **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:10** Svatý Benedikt z Nursie **13:05** Pod lampou **15:15** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **15:45** Slovo na neděli: 13. neděle v mezidobí **16:05** V souvislostech [P] **16:30** Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbučku: MFF Strážnice 2024 [L] **19:30** Přejeme si... **19:45** Strážnice žije! [L] **20:00** Předání Cen České národopisné společnosti za rok 2023: MFF Strážnice 2024 [L] **20:30** Co Chod, to roztočivná letora: MFF Strážnice 2024 [L] **22:05** Naši – osobnosti lidové kultury – Marie Pachtová **22:21** Poletuchy: Na skok okolo Hradišťa **23:00** Setkání: Michaela Šojdrová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada v Kroměříži **23:15** Letem jazzem (3. díl): Skladby s letními motivy **0:25** Nepřítelem osudu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 30. 6. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **7:05** Slovo na neděli: 13. neděle v mezidobí **7:30** Jak potkávat svět: S Hradišťanem **9:00** Strážnice žije! [L] **9:05** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **9:15** Poletuchy: Na skok do Valtic **10:00** Mše svatá [L] **11:05** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Muzikanti, hrajte: Dubňanka [P] **13:25** V souvislostech **13:45** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **14:35** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **15:25** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahradce **15:45** Strážnice žije! [L] **16:00** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2024 [L] **17:30** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **17:40** Na elektro kole na st. hrad Liptov **18:00** Sedmihlásky: Jede forman dolinů **18:05** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **18:25** Bratr oheň: Bratři v Maroku [P] **18:50** Strýček Emu: Prázdniny [P] **19:10** Zakarpatská Ukrajina **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (5. díl): Duch [P] **21:00** Dobrodružství před kamerou **22:20** Koncert FolkloreClassic: Olomouc, Klášterní Hradisko **23:10** Galicijský poutník **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 24. 6. o 20:30 hod.: Vtáčik (film)

Metaforický príbeh putovania osamelého hrdinu nás berie mimo bežnú realitu. V hlavnej úlohe Miroslav Noga.

Utorok 25. 6. o 17:10 hod.: Dá sa to aj inak (Korene problémov v komunikácii / vzdelávací program)

Ďalším dielom relácie Dá sa to aj inak nás bude sprevádzať Cyril Jančíšin, gréckokatolícky kňaz, a jeho manželka Katarína. Zamyslíme sa nad niektorými koreňmi problémov v komunikácii a zistíme, aké – hoci len malé – kroky môžu viesť postupne aj k veľkej zmene. Príbeh v podaní herca Martina Kaprálika nás uvedie do témy. Možno sa v ňom nájdete aj vy...

Streda 26. 6. o 10:45 hod.: Čakanie (dokument)

Transplantácia srdca je moderný spôsob liečby ľudí v terminálnom štádiu zlyhávania srdca. Na nové srdce od darcu čakajú desiatky pacientov, pre ktorých je transplantácia jedinou a zároveň poslednou možnosťou liečby. Aké je čakanie na dar života?

Štvrtok 27. 6. o 18:20 hod.: Svätá omša zblízka (Eucharistia / vzdelávací program)

„Zrak môj i chuť moja chceli by ma oklamať, ale sluch ma učí pevnú vieru mat,“ takto sa sv. Tomáš Akvinský pozeral na premenenú Eucharistiou. Ako je potrebné správne chápať prepozdanie chleba a vína na Telo a Krv Krista? Čo nás učí viera o skutočnej prítomnosti Ježiša Krista v Eucharistii? Dozvieme sa v tejto časti relácie „Svätá omša zblízka“.

Piatok 28. 6. o 20:30 hod.: BIBLIA: Dávid (film)

Životný príbeh izraelského kráľa Dávida, ktorý je v Biblii vpísaný do dvoch Samuelových kníh, bol bohatý na zvraty a dramatické udalosti. Ako mladý pastier bol Dávid pomazaný a Bohom vybraný, aby sa stal kráľom Izraela miesto kráľa Saula.

Sobota 29. 6. o 20:55 hod.: Viera, nádej a láska (film)

Niekedy jediné, čo potrebujeme, je viera, trochu nádeje a veľmi veľa lásky. Viera, nádej a láska, romantická komédia.

Nedeľa 30. 6. o 20:40 hod.: Stopy Krista v Ríme (dokument)

Aký bol pôvod a historický dopad relikvií umučenia Krista a jeho učeníkov, ktoré sa dostaly do Večného mesta? Film skúma najnovšie výsledky archeologických vykopávok pri chráme sv. Pavla za hradbami a pri hrobe sv. Petra vo Vatikáne.

CINELUX – sobota 29. 6. 2024: Zvony od Panny Márie (The Bells of St. Mary's)

Otec O'Malley sa stal školským kaplánom v Škole Panny Márie v chudobnom predmestí New Yorku. Deti miluje a rozumie si s nimi. Nenapadlo mu však, že komunikácia so školskými sestrami Notre Dame môže byť komplikovaná a ich názory na vedenie školy odlišné. Napokon si však nie len nájdú spoločnú reč, ale stanú sa svedkami neočakávaného zvratu. Veď sestry sa už dlho modlia za záchranu školy.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. ČERVNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 6.		PO 24. 6.		ÚT 25. 6.		ST 26. 6.		ČT 27. 6.		PÁ 28. 6.		SO 29. 6.	
Antifona	1136	1262	1396	1570	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1708	1924	1405	1580
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1396	1570	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1708	1925	1406	1580
Antifony	1137	1264	1397	1570	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1407	1581
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1397	1571	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1710	1926	1407	1581
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1397	1571	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1403	1577	1407	1582
Prosby	1140	1268	1398	1571	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1711	1927	1407	1582
Závěrečná modlitba	701	791	1398	1572	1171	1301	1187	1318	1402	1576	1403	1577	1408	1582
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1264	1402	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1264	1402
Antifony	1142	1269	1398	1572	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1408	1583
Žalmy	1142	1269	1265	1403	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1265	1403
Krátké čtení	1144	1271	1399	1572	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1408	1583
Závěrečná modlitba	701	791	1398	1572	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1408	1582
Nešpory:	SO 22. 6.													
Hymnus	1132	1258	1394	1567	1400	1573	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1409	1584
Antifony	1133	1259	1395	1568	1400	1574	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1404	1585
Žalmy	1133	1259	1751	1971	1761	1982	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1670	1889
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1395	1568	1400	1574	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1404	1585
Ant. ke kant. P. M.	700	791	1395	1569	1401	1575	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1404	1585
Prosby	1135	1261	1395	1569	1401	1575	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1405	1586
Záv. modlitba	701	791	1396	1569	1398	1572	1181	1311	1197	1329	1402	1576	1405	1580
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 23. 6. – 12. neděle

v mezidobí

1. čt.: Job 38,1-8-11
Ž 107(106),23-24.25-26.
28-29.30-31

Odp.: 1 (Oslavujte Hospodina, neboť jeho milosrdenství trvá navěky.)

Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 2 Kor 5,14-17

Ev.: Mk 4,35-41

večer: vigilie slavnosti Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,4-10

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 6b (Od klína mé matky bylš mým ochráncem.)

2. čt.: 1 Petr 1,8-12

Ev.: Lk 1,5-17

Pondělí 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 14a (Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.)

2. čt.: Sk 13,22-26

Ev.: Lk 1,57-66.80

Úterý 25. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 19,9b-11.14-21.

31-35a.36

Ž 48(47),2-3a.3b-4.10-11

Odp.: srov. 9d (Bůh dává věčné trvání svému městu.)

Ev.: Mt 7,6.12-14

Středa 26. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 22,8-13; 23,1-3

Ž 119(118),33.34.35.36.37.40

Odp.: 33a (Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů, a buď ji věrně zachovávat.)

Ev.: Mt 7,15-20

Čtvrtek 27. 6. – nezávazná památka

sv. Cyrila Alexandrijského

1. čt.: 2 Král 24,8-17

Ž 79(78),1-2.3-5.8.9

Odp.: 9bc (Pro slávu svého jména, Bože, vysvobod' nás!)

Ev.: Mt 7,21-29

Pátek 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: 2 Král 25,1-12

Ž 137(136),1-2.3.4-5.6

Odp.: 6a (Ať se mi jazyk přilepí k patru, když na tebe nevzpomenu.)

Ev.: Mt 8,1-4

večer: vigilie slavnosti sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)

2. čt.: Gal 1,11-20

Ev.: Jan 21,15-19

sobota 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1-11

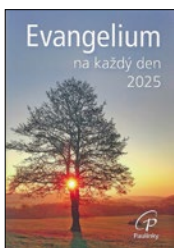
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 5b (Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.17-18

Ev.: Mt 16,13-19

ROZJÍMÁNÍ NA KAŽDÝ DEN V ROCE

EVANGELIUM NA KAŽDÝ DEN 2025
Autor podnětů k rozjímání P. Petr Karas

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Je zde také vždy odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne. V závěru knížky je uveden mešní řád.

Paulínky • Brož., 100x145 mm, 488 stran, 149 Kč

ŽIVOTOPISY SVATÝCH

PROSTE ZA NÁS • 75 SVATÝCH, KTERÍ NA CESTĚ KE SVATOSTI HŘEŠILI, TRPĚLI A ZÁPASILI
Meg Hunterová-Kilmerová • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědná redaktorka Markéta Protivánková

Kdo jsou svatí, o kterých se dočtete v této knize? Ženy a muži, kteří: se vzepřeli tomu, co od nich očekávalo okolí; to nikdy nevzdali; zažili těžko uvěřitelná dobrodružství; žili nenápadně a obyčejně; pocházeli z velmi komplikovaných rodinných poměrů; ke svatosti dospěli skrze utrpení. Svatí, jejichž zmařené plány otevřely cestu pro ještě lepší věci; kteří zažili neúspěch; kteří brali svůj život s velkou pokorou; jejichž velkorysost změnila svět; jejichž minulost byla velmi hříšná; kteří byli milosrdní. V příbězích z jejich života se tak může najít každý z nás.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o. • Brož., 130x190 mm, 304 stran, 399 Kč

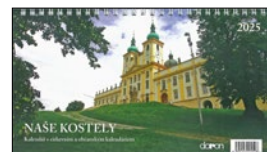

KALENDÁŘE

NAŠE KOSTELY
Fotografie Vilém Urbánek, Miroslav Hlávko, Vojtěch Kodet, Marie Veselá, Bohuslava Korbelářová, Lenka Fojtíková

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2025. Obsahuje fotografie sakrálních staveb ČR s popiskem.

Pavel Nebojsa - Doron Kroužková vazba, 240x135 mm, 79 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA
Fotografie a texty Vojtěch Kodet

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2025.

Pavel Nebojsa - Doron Kroužková vazba, 240x135 mm, 79 Kč

KATOLICKÝ KALENDÁŘ
Ilustrace Miroslav Lechan

Nástěnný měsíční kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2025.

ZAEX - Náboženská literatura Brož., 165x235 mm, křídový papír, 79 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030	TZ	 Česká pošta
------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.